

«Φωτεινή Σάντρη» δράμα σὲ τρεῖς πράξεις τοῦ κ. Γρ. Ξενόπουλου, στὸ «Θέατρο τῆς Κυβέλης». Τὸ γνωστὸ ρομάντζο τοῦ «Κόκκινου Βράχου» δουλεμένο ἀπὸ τὸν ἴδιο συγγραφέα γιὰ τὴ σκηνή. Ἡ μικρὴ Φωτεινὴ ποὺ παίζει ξέγνοιαστα μὲ τὸ σαραντάρη. Ξάδερφό της Ἄγγελος — ποὺ φιλοξενιέται στὴ βίλλα τοῦ πατέρα της στὴ Ζάκυθο, — ἄξαφνα νοιώθει ὑπεραπὸ τὸ μισέμο του πὼς τὸν ἀγαπᾷ, κι ὅταν μαθαίνει τοὺς γάμους τοῦ στὴν Ἀθήνα μὲ μιὰ πλούσια, γκρεμίζεται στὴν ὥρα τῆς ἀπελπισίας ἀπὸ τὸν κόκκινο βράχο.

Τὸ ἔργο τοῦ κ. Ξενόπουλου κλεῖ κάποια ζωὴ μέσα του μὲ ὅλη τὴν κοινοτοπία τῆς ὑπόθεσής του. Τὸ πλέξιμό του ὅμως γιὰ τὴ σκηνή πολὺ ἄτεχνο καὶ βιασμένο. Τὰ διάφορα πρόσωπα ἀψυχολόγητα, ἐξὸν ἀπὸ τὴ Φωτεινὴ. Οἱ σκηνές μονότονες καὶ ἄχαρες, καὶ πολὺ λίγες οἱ ἀληθινὰ δραματικὲς. Ὁ διάλογος κάπου κάπου πασκίζει νὰ γίνῃ ζωηρὸς, μὰ τότε πνίγει ἡ μετριότητά. Κανένα πέταμα πρὸς τὰ ψηλά, κανένα ἀνέβασμα πρὸς τὴ βυθικὰ καὶ λεπτὴ συγκίνηση, κανένα πλησίασμα τῆς ἀληθινῆς Τέχνης. Ὅλα μὲ τὸ διαβήτη τοῦ χαμηλοῦ, ἀκόμα καὶ ἡ ζωντάνια τῆς γλώσσας.

Τὸ παίξιμο τῆς Κυβέλης ἀνεπιφύλαχτα μποροῦμε νὰ τὸ χαρακτηρίσουμε τεχνικώτατο καὶ ἐξαιρετο. Χωρὶς τὴν Κυβέλη τὸ ἔργο αὐτό, ζήτημα ἂ θὰ μπορούσε νὰ συγκινήσῃ ἔστω καὶ τίς ρωμαντικὰς κυρίες καὶ τοὺς πονόψυχους νταντῆδες.